

СВѢТЛИНИЦЪ

II. Излиза периодично 1936 г. Броя 1 лв. Брой 6-7.

ОЦЕНЕНЪ И НЕРАЗБРАНЪ.

Една от главнитѣ причини за неяснитѣ между хората е, че тѣ не разбиратъ единъ другъ. Колко много ги, които и не се стараятъ да разберъ другиятъ. За да разберемъ единъ ъкъ трѣбва да се потрудимъ първо да се запознаемъ съ него. Трѣбва малко да изучимъ неговитѣ наклонности, срѣдата въ която живѣе, работата родителитѣ му. По тоя пжтъ не ще е трудно да изучимъ брата и сестрата въ църквата, нашиятъ съседъ или царь въ работата. Обикновенно хората тежкъ характеръ, както и души съ истинни и художественни наклонности сж разбрани отъ околнитѣ свѣтъ и домашнитѣ имъ. Колко много изостатели, музиканти и философи не сж разбрани отъ сънародницитѣ и съвременницитѣ си. Колко много съпрузи не се разбиратъ помежду си а има дори родители които не разбиратъ децата. Изследващи, мислящи и задълбочаващи хора много често не сж разбираани или пъкъ криво сж разбираани. Тѣ казватъ много и чувстватъ това като стоко бreme и предпочитатъ да се отдалечатъ отъ обществото, ставатъ страхливи и избѣгватъ ония, които не ги разбиратъ или фалшиво преценяватъ. Често ставатъ саможиви и озлобени. А колко много дисхармония би се махнала отъ света, ако хората си дадѣха поне малко време да изучатъ и разбератъ ближния. Къвъ товаръ се смѣква отъ сърдцето

на човѣка, когато може да каже: „Найсетне и азъ съмъ разбранъ“. Кой не е чувалъ за великиятъ английски философъ Карлайль? Нѣколко дни преди свадбата, неговата годеница му писала: „Бжди винаги добъръ къмъ мене и азъ ще бжда най-добрата и най-щастливата жена“. 40 цѣли години двамата живѣли заедно и се обичали, но учениятъ Карлайль не разбралъ своята малка, добра и вѣрна жена. Когато билъ въ къщи той потѣвалъ всредъ книгитѣ си, а когато билъ на пжтъ тогава ѣ пишѣлъ трогателни писма. Тя страдала неизказано и когато умрѣла въ Лондонъ отъ разрывъ на сърдцето, той билъ въ Шотландия. Когато следъ смъртъта ѣ той прочелъ дневника на своята самотна, бездетна жена едва тогава очитѣ му се отворили. Въ своята тжга той написалъ думитѣ: „О, да бихъ те ималъ поне само за петъ минути за да ти кажа, колко много съмъ те обичалъ и колко много съмъ се удивлявалъ отъ тебе.“ Колко тежки дни и години прекарватъ въ брака мжжъ и жена, които не се разбиратъ. Колко страшни вътрешни конфликти преживяватъ децата, които си казватъ: „Моятъ баща и моята майка не ме разбиратъ.“

Бащата на Фридрихъ Велики не разбиралъ никакъ своя даровитъ и благонадежденъ синъ, инѣкъ той би се отнасялъ друго яче съ него. Право ли е било следъ всѣко опущение на младежа, да бжде затварянъ съ библия и пѣснарка въ една мрачна стая? Да се чудимъ ли че тоя синъ въ последствие не се интересува отъ истинското християнство?

Преди нѣколко години единъ виденъ човѣкъ дойде на нашето богослужение — хареса му и скоро следъ това се пришедини къмъ църквата. Единъ день той ми разправи живота си и какъ е считалъ за фарисей синътъ си, който вѣрвалъ. Сега той много съжالياва, че се е отнасялъ така несправедливо съ момчето. „Казайте ли това на вашиятъ синъ?“ — „Да“ бѣше радостниятъ отговоръ на бащата. Има много примѣри на родители, които не разбиратъ децата си.

На всички неразбрани бихъ желалъ да кажа: „Не се отчайвайте, има единъ който ни познава и разбира, по-добре отъ всички. Това е Господъ Исусъ, който повисна на кръстъ, понеже бѣше неразбранъ отъ хората, но все пакъ издържа до край, защото ги познаваше и обичаше.“

Нека се постареемъ да разберемъ времето въ което живѣемъ, да разберемъ младитѣ и нека довѣрието заживѣе отново въ насъ. Дисхармонията ще се превърне въ хармония и горчевината въ смѣхъ и радость.

Победата на кръста.

Между великолепнитѣ колони на бившата джамия въ Кордова на единия край се намира една много забележителна и ценна колона. Върху нея има единъ кръстъ съ образа на Спасителя, издълбанъ грубо но все пакъ достатъчно ясно. Презъ времето, когато арабитѣ владѣли цѣла Испания, построили чудесни мавритански джамии. Вързанъ за една отъ колонитѣ на Кордовската джамия стоялъ единъ беденъ робъ християнинъ, който не забравилъ своя презрень и отхвърленъ отъ мохамеданитѣ Господъ. Бавно той издълбалъ съ единъ гвоздей Христовиятъ кръстъ и образъ въ мраморната колона. Днесъ джамията е превърната въ църква и скромниятъ образъ върху колоната надживѣлъ мощта и блѣсъка на тогавашната замайваща култура. Имаме ли сили въ дни на изпитание да издълбаемъ Христовиятъ образъ върху стълбътъ върху който сме завързани? Това може да стори само една гореща вѣра и непоколебимо упование.

Благословенъ домъ.

Една вечеръ единъ младежъ замръзналъ въ едно село. Приетъ билъ въ една скромна къща и понеже било време за вечеря, поканили и него на трапеза. Следъ вечеря малкото момче на седнина, дошло до госта и почнало да моли, да му разкаже нѣщо за Спасителя. Смутенъ младежътъ почналъ да говори за агнета, овце, крави, магарета, но не бѣгвалъ да говори за Исуса. Малкиятъ обаче не билъ доволенъ и настоявалъ на своето, докато младежа призналъ, че не знае нищо за Него. „Ти си толкова голѣмъ и не знаешъ нищо за Спасителя, казалъ малкиятъ „тогава ти нѣма да отидешъ на небето.“ Тая страшна присъжда, казана отъ детската уста засегна дълбоко младиятъ човѣкъ. Напразно търсѣлъ той утѣха и се стараѣлъ да изгони разнитѣ мисли отъ главата си. Отъ страхъ да не срещне младиятъ критикъ той се явилъ много късно на закуската но малкиятъ се явилъ и преди гостата и е глътналъ първата хапка той му казалъ „Първо трѣбва да се молимъ че тогава да ядемъ.“ Това било новъ, силенъ ударъ за младежа. Не следъ дълго всички въ къщи се събрали на масата, изпѣли една пѣсенъ, домакинътъ челъ една глава отъ библията, следъ това се молили за Божията помощъ и закрила преденя и тогава всички радостни отишли по своята работа. Преди да се раздѣлятъ младиятъ човѣкъ билъ наставенъ съ голѣма любовъ да потърси Господа и да предаде живота си Нему. Голѣма борба закипѣла въ гърдитѣ на гостенина, докато най-сетне далечъ отъ селото краде една нива, той коленичилъ и се молилъ „Боже, Господи на тая мила къща, бже и мой Богъ.“ Какъ би се почувствувалъ случаенъ гостъ въ твоя домъ драги читателю? Ще чуе ли нѣщо за Господа Исуса? Истинското християнство трѣбва да действува, като свѣтлина и огънь. Не може да бже скрито. Свѣтлина подъ шиника изгасва.

Святиятъ Духъ не подпалва кладъ той разгаря сърдцата къмъ жертва

Молитва и дѣло.

Единъ богатъ селянинъ чиито хамбари пашѣли отъ жито, винаги се молѣлъ да благослови беднитѣ и нуждаещитѣ се. Когато обаче нѣкой се общалъ съ молба къмъ него да му услужить съ нѣкоя крина и друга жито, отговорътъ билъ винаги единъ и сжщъ: „Благодаря ми едва ще стигнатъ за насъ.“ Когато единъ день неговото момченце чуло да се моли, казало на баща си: „Татко колко бихъ искалъ да имамъ твое жито.“ — „Защо ти е мое дете, какво ще го правишь?“ — „Ще отговоря на молитвитѣ ти“, казало детето.

Богусловието на това дете било много практично и много поучително не само за сѣбѣ, но и за много други. Молитвитѣ ни често оставатъ безъ отговоръ, понеже не сме готови да действаме. Колко често хората се молятъ да помогне по чуденъ начинъ, който Той е вложилъ средствата за помощъ въ тѣхнитѣ собственни ржце. Не е бжде отговорено на молитвата на бащата, който се моли за спасение на детето си, а самъ той не показва нито единъ животно нито съ примѣръ че е спазвалъ. Не ще отговори Богъ на молитвитѣ които искатъ Царството му да расте, а ония които ги казватъ даватъ грошчетата си за това царство!

Мъдростъ и богатство.

Мъдриятъ носи щастието съ себе си. Мъдростта на мъдрия сж въ сърдцето му. Мъдростта е око на живота. Една библска поговорка казва: „Мъдростта е дърво, което расте въ сърдцето, а плодетъ му сж на езика.“ Мъдростта идва преди годинитѣ. Кждето единъ мъдръ тамъ двама сж щастливи.

Достатъчно богатъ е довольниятъ. Богатъ е тоя, който може да дѣли съ симаха. Единъ богатъ сѣперникъ е Соломоново магаре. Богатъ е тоя за чието богатство никой не знае. Бързо богатство, бжде сиромашия. Голѣмо богатство — много примки.

Правата бразда.

Селянинътъ отмѣри шесть крачки отъ едната страна на нивата, постави единъ камъкъ, отъ камъкътъ отмѣри други шесть крачки и постави новъ камъкъ. Сжщото стори и на другата страна на нивата и въ средата вмѣсто камъкъ постави едно колче съ бѣла кърпа на него. Иванъ, синътъ му водеше воловетъ, а баща му плуга и вървеше право къмъ страната, кждето бѣше колчето. Първата бразда трѣбваше да бжде съвършено права.

Внезапно нѣщо изтрещя, воловетъ се дръпнаха изплашени. Селянинътъ се обръща и вижда на пжтя до самиятъ синуръ нѣкой да разглежда ядосано пукнатата гума на автомобила си. „Чичо, отпегни воловетъ и закарай автомобила до село, има само два километра.“ „А, това сте Вие господинъ Пѣевъ? Ще дойда но почакайте да свърша първата права бразда, защото инакъ цѣлата нива ще се разкриви... Г-нъ Пѣевъ, трѣбва да Ви кажа че покойниятъ Ви баща бѣше солиденъ и честенъ търговецъ. Вие обаче ни мамите, насъ селянитѣ. Хората разправяютъ че не сте били много добре финансово. Баща Ви тегли първата бразда въ живота Ви право, но Вие изкривихте другитѣ. Идната седмица ще се видимъ въ сжда. И тамъ ли ще твърдите че синъ ми Иванъ Ви докара 30 крини жито? Не, господинъ Пѣевъ Вие знаете много добре че бѣха 35, а при това въ склада сте били само Вие и моя Иванъ, отъ моя страна нѣма свидетели. Но помислете си. Върнете плуга си назадъ и почнете нова права бразда.

Докато селянинътъ още говори, Пѣевъ вади бележника си и дава бележка за получени 5 крини жито. Следъ това сѣда на края на нивата и чака докато първата, права бразда е завършена. Духомъ той вижда баща си на смъртния одъръ и въ ушитѣ му зазвучаватъ последнитѣ му думи: „Вѣрность и честность, тѣ ще те спасятъ сине мой.“ Какви бразди теглишь ти въ живота си драги читателю!

Да действувашъ въ гнева си, това значи въ буря да разпънешъ платната.

Овцата трѣбва да се ритне.

Единъ библейски книжарь се срещналъ веднажъ съ единъ човѣкъ, който билъ много начетенъ, но и много гордъ и самомнителенъ. Книжарьтъ се раздѣлилъ съ него, като си мърморилъ думитѣ: Да, да овцата трѣбва да се ритне.“ Човѣкътъ, който не билъ се много отдалечилъ, чулъ тия думи и искалъ на всѣка цена да знае какво значатъ. Книжарьтъ трѣбвало най-сетне да отстъпи и разказалъ какъ еднажъ като минавалъ край единъ овчарь, видѣлъ какъ той риталъ една овца. Когато упрекнулъ овчаря, той му отговорилъ: „Вие не разбирате това, но азъ ритамъ овцата отъ милость, за да спася живота ѝ. Тя пасе много млада детелина, а страда отъ подуване на корема. Много често Богъ трѣбва да ни ритне отъ милость, понеже страдаме отъ духовна надутость. Колко често ние се гордѣемъ съ знанието си съ онова което можемъ, съ постиженията си и колко често трѣбва Богъ да ни прекара презъ загуби, препятствия, горчевини, болести — за да спаси душата ни. „Овцата трѣбва да се ритне.“

Неизбенната лѣзна.

Близко до С. въ северна Америка малкиятъ синъ на единъ сждия, безъ да знае че не е право, отворилъ вратата на ареста и пусналъ на свобода единъ крадецъ, който плачѣлъ и за който момчето се съжалило. Минали години. Момчето станало пълнолѣтно и наследило баща си въ сждийската кариера, като изпълнявало строго но справедливо своята служба. Единъ день той трѣбвало да мине на конь презъ една много опасна мѣстность, кждето върлували разбойници. Мнозина го съветвали да не заминава, но той трѣбвало да замине и тръгналъ. На единъ завой билъ внезапно нападнатъ отъ единъ разбойникъ, който опрѣлъ револвера си до гърдитъ му и искалъ паритѣ, които той носѣлъ. Всички молби и обяснения били напрасно. Когато най-сетне разбойника го пусналъ, тогава внезапно луната се подала изъ задъ облакъ и освѣтила лицето му. Раз-

бойника го погледналъ остро и го погледналъ: „Какъ се казвате?“ Сждията трѣпналъ. Колко често той осжддалъ кива нехранимайковци? Дали не е билъ познатъ? Дали не ще си отмъсти? Живота му висѣлъ на косъмъ. Дали трѣбва да каже нѣкое фалшиво име? Но не, така или иначе азъ съмъ забавенъ, помислилъ той, трѣбва ли съ една лъжа на устнитѣ си, да се раздѣля живота и да се явя предъ вѣчния Сждия? Смѣло той отговорилъ: „Казвамъ Шпредъ.“ Това име подействувало какъ магия върху разбойника. Съ прояснение той казалъ: „Спомняте ли сикака преди 19 години, отъ милость, вие освободихте единъ затворникъ, това бѣ азъ.“ Той върналъ обратно паритѣ, придружилъ сждията докато минатъ оное мѣсто и му обещалъ да напусне тоя недостоенъ занаятъ. Нека добри помнимъ: Не се плаши отъ хората въ нужда не лъжи, но се плаши отъ Тоя който може да погуби тѣлото и душата и уповавай на Тоя който бди надъ насъ винаги.

Най-голѣмиятъ царь.

Графъ Кристовъ фонъ Пфайлъ — министъръ на Фридрихъ Велики билъ вренъ слуга на своя Господарь, но и вренъ и искренъ християнинъ. Всѣко заранъ той четѣлъ библията и се молѣлъ и неговиятъ слуга ималъ строго нареждане да не пуца никого при него тоя часъ.

Една заранъ рано кралътъ отишелъ при своя министъръ. Слугата знае че не трѣбва пуца никого да пуца но въ тоя случай въ пакъ е малко смутенъ. Може ли да върне и царь? Трѣбва ли да го остави да си ка. Той се покланя дълбоко предъ кралъ и казва: „Извинете Ваше Величество, министра въ момента не може да приеме. Той се моли.“ Тогава стария Фридрихъ казалъ спокойно: „Ще почакамъ.“ Доста дълго време чакалъ кралъ но най-сетне графътъ се явилъ при него и поклонилъ се дълбоко и казалъ: „Извинете Ваше Величество, азъ току имамъ разговоръ съ Царя на Царетѣ.“

Блудниятъ синь се връща.

Нѣма да забравя денътъ въ който баба ми падна до мене въ градината и вдѣхна. Скоро следъ това се разболѣ и майка ми. Най-гжжното ми преживѣване е обаче забѣгването на по-голѣмиятъ ми братъ. Азъ още виждамъ разплакватата си майка, която всѣки денъ ни прааше на пощата да видимъ дали има писмо. Виждамъ натѣженото ѣ лице, когато идвахме съ празни рѣце. Помня ѣлгитѣ зимни вечери, когато спомняхме майката, думитѣ му казани тукъ и тамъ, когато нѣкой случайно споменеше името на брата ми, майка ми млѣкваше и ние пладахме какъ сълзитѣ бликваха въ очитѣ ѣ. „О ако знамъ само че е живъ, че не страда,“ прошепваше тя тогава. Когато вѣнъ бушуваше буря, мжката ѣ плаваше още по-голѣма. „Дали сега не плува по море и дали не е въ опасностъ“, казваше тя. Колко често съмъ я чувалъ да се моли: „О, Господи спаси чадото ми, върни го въ къщи.“

Минаха години и всѣка година на четвениятъ благодарственъ денъ, тя плааше още единъ приборъ на масата. Може днесъ да се върне!“ си мислѣше майката. Коситѣ побелѣха, ходѣтъ ѣ старата несигуренъ. Тя ясно се топеше и прилишаваше гробѣтъ, сърдцето ѣ бѣше разбито но все още пълно съ любовъ и милостъ въ изгубениятъ синь. Понѣкога изглеждаше че той ѣ е по-милъ отъ другитѣ деца. Единъ денъ, единъ чужденецъ мина предъ нашата порта, спрѣ се и се вгледа въ майка. Понеже той не влѣзе, тя не го позна; когато обаче видя сълзитѣ, които се търкаляха по неговитѣ загорѣли страни, сърдцето ѣ и каза кой е чужденеца. Сине, сине мой! Възможно ли е? Влезъ, да вжтре!“ Той обаче не се помрѣдваше. „Не, майко нѣма да влѣза въ твоя домъ, докато не ми простишъ.“ И дали му прости моята майка! Години наредъ му чакаше той мигъ, тя отдавна бѣше остарѣла всичко. Хвърли се на врата му и сълзитѣ имъ се слѣха, но това бѣха радостни сълзи. Какво велико щастие! Радостъ има въ небето за всѣки странникъ, за всѣки блуденъ синь, който се връща при Бога.

Какво искашъ да станешъ?

Една стоманена прѣчка, която въ сурово състояние струва 600 лв. преработена на подкови струва 1500 лв.; въ игли за шевъ струва 60000 лв.; въ ножчета за бръснене 480,000 лв., въ пружини за часовници 30,000,000 лв.! Какво трѣбва да стане отъ тебе? Чудишъ ли се че често си въ огъня и често върху наковалнята и подъ чука? „Понеже ти бѣ скъпоцененъ предъ очитѣ ми... азъ те възлюбихъ...“

Лептата на вдовицата.

Единъ църковенъ касиеръ дошълъ веднажъ при единъ заможенъ предприемачъ и го помолилъ да даде нѣщо за църквата. „Съжалявамъ много“ казалъ предприемача, „че както сега вървятъ работитѣ ми, не бихъ могълъ да Ви дамъ повече отъ една вдовишка лепта.“ „Какво, толкова много!“ казалъ касиера „азъ съвсемъ не искамъ толкова много. Хиляда лева биха били достатѣчни.“ — Вдовицата, на която Христосъ е издигналъ такъвъ хубавъ паметникъ въ Евангелието, пусна цѣлото си състояние въ църковната кутия.

Три стѣпала.

Има три стѣпала по които трѣбва да се качимъ въ време на страдание. Първото е да получимъ насила кръста върху плещитѣ си, както Симона Киренеца, и да го носимъ съ въздишки и пѣшкане следъ Господа, но да се стараемъ да го избегнемъ, колкото се може по-скоро. Второто стѣпало е да носимъ кръста търпеливо, и да оставимъ всичко на милостивата Божия воля. Третото е не само да сме готови да носимъ кръста, но и да го обикнемъ, като отличителенъ белегъ на Христовитѣ последователи и като честь за Божиитѣ чада. Първомъ ние казваме: „Трѣбва да страдамъ“ следъ това „Искамъ да страдамъ до край“, най-сетне „Мога да страдамъ заради Христа.“

На смъртния одъръ.

Бързиятъ бѣгъ на годинитѣ ни кара да мислимъ за края и за нашата собствена преходность, но и за великиятъ въпросъ — какво е отгатакъ. Дали вечността е действителность и дали небе и адъ сж реалности, които се проявяватъ още тукъ на земята — нека това ни кажатъ последнитѣ думи на верующи, които сж отминали и които думи да ни послужатъ за насърчение но и за серьезно предупреждение.

Кардиналъ Мазаринъ — „всесилниятъ министъръ“ на Франция умрѣлъ 1661 г. извикалъ въ последния си часъ: „О, моя бедно душо, какво ще стане съ тебе? Кжде отивашъ?“

Томасъ Хоблесъ — английски писателъ при края казалъ: „Готовъ съмъ да направя скокъ въ тъмнината.“

Волтеръ — остроумниятъ френски писателъ, предлага имота си на лѣкаря си ако може да му продѣлжи живота съ единъ часъ „Ако не“ извикалъ той „азъ отивамъ при дявола“.

Гамбета умирайки се провикналъ: „Каква ужасна сждба.“

Великиятъ князь—основателъ на пруската мощъ казалъ: „Азъ знамъ че Спасителя ми е живъ.“

Строгийтъ воененъ кралъ Фридрихъ Вилхелмъ първи—пруски, признава: „Господи Исусе, ти си моя печалба въ животъ и въ смъртъ.“

Луиза—пруска се моли „Господи Исусе, нека стане по-скоро.“

Гьоте: „Свѣтлина, повече свѣтлина.“

Цезаръ Маланъ „Исусъ е реалность, реалность! Нѣма облаци на моето небе.“

Джонъ Веслей: „Азъ съмъ най-големиятъ грѣшникъ, но Христосъ умрѣ за менъ.“

Якобъ Бьоме—„Отивамъ въ рай.“

Това сж само частъ отъ свидетелствата на много велики хора, които потвърждаватъ че вѣрата не е фантазия и че упованието въ Господа Исуса е най-сигурното нѣщо въ животъ и въ смъртъ. Идва последния часъ. Какъ ще отминешъ — съ хвала или съ проклятие.

Най-добрата религия.

Най-добрата религия е тази, която смѣе на масата, която работи усърдно на шевната машина и е любезна на всички. Азъ бихъ желалъ да имамъ религия, която чисти и лѣска много добрущата, готви здраво и вкусно ядене, когато отмѣрва единъ метъръ платъ, и дава нито единъ сантиметъръ по-малко. Истинското християнство е това, което пролива всичкитѣ ни занятия.

Когато преминешъ границата на честовността ти се намиращъ вече въ страната на скѣперничеството безъ граничара да ти напомни за това.

Велики хора за труда

Който ми отнема работата, отнема ми живота. — Шпенеръ. Както леността майка на всички злини, така труда учителъ въ всѣко добро нѣщо—Гайлеръ. Никоя работа не е унижителна, ако човекъ вѣкъ може да я върши безъ грѣхъ — Златоустъ. Ние не сме на тоя свѣтъ за удобства а да посветимъ силитѣ си въ служба на Бога и на родината — Бисмаркъ. Една работяща къртица върши повече работа отъ единъ ленивъ ангелъ — Спърджънъ. Почитай работата — уважай работника — Хитлеръ.

Единъ чужденецъ дошълъ веднажъ при Талмейджъ, прочутиятъ американскъ пастиръ и му казалъ: „Господинъ Талмейджъ, азъ съмъ убеденъ привърженикъ на теорията за произхода на човека отъ маймуната и бихъ желалъ да поспоримъ на тая тема. Азъ вѣрвамъ сжщо така въ теорията на унищожение и че като умра, това ще е моя край.“ „Можемъ да благодаримъ на Бога, че така на цѣло изчезва маймунския родъ отговорилъ съ усмивка пастирътъ, и оставилъ умниятъ си събеседникъ като удивленъ отъ грѣмъ.

Опалътъ

Единъ господинъ влѣзалъ при единъ ютеръ и между блѣскавитѣ диаманти благородни камъни, видѣлъ единъ то билъ матовъ и безъ блѣсъкъ. „Какво прави тоя камъкъ тука?“ попитъ той бижутера. Безъ да отговори, ютера взелъ камъка, подържалъ го известно време въ ржката си. Когато това отворилъ ржката си, камъкътъ блѣсълъ въ великолепно тонове. „Какъ възможно това?“ — „Това е опалъ, така реченъ симпатиченъ камъкъ, който се отдѣла отъ докосването на една топла вода, за да заблѣсти.“

Има ли много бѣдни, потиснати и орчени хора въ тоя свѣтъ, които не се радаятъ отъ нищо друго освенъ отъ тоя топла ржка? Подай имъ тая топла ржница и ти ще видишъ че и тѣ ще радаятъ въ новъ блѣсъкъ предъ очитѣ ти.

Свѣтлина и шумъ.

Единъ господинъ инсталиралъ въ къщата си електрически звънецъ и понеже електрическата батерия, била доста силна, инсталацията включилъ и една електрическа лампа. Но изведнажъ нито звънецътъ звънѣлъ, нито крушката голяла както трѣбва. Цѣлата инсталация била въ изправностъ и все пакъ нѣщо било наредъ. Когато запиталъ единъ електрикъ за причината той му казалъ, смивайки се: „Много ясно; за свѣтлината е нужна много повече енергия отколкото за гюрултия. Какво е живота ни? Светене — или шумъ.“

Важниятъ слушатель.

Единъ старъ пастиръ въ единъ малкъ църковъ ималъ за слушатель една заранъ, министра на вътрешнитѣ работи. Това посещение обаче никакъ не го смутило, той проповѣдвалъ съ обичайната си простота и яснота. Следъ богослужението, нѣколко членове на църквата дошли при него и го попитали: „Не забелязахте ли, че между насъ днесъ има единъ много важенъ слушатель?“ — „Вече 40 години проповѣдвамъ въ при-

сѣствието на вездесщиятъ и мощенъ Богъ. Какъ можете да предположите, че единъ високопоставенъ господинъ може да ме смути, когато Богъ е мой постояненъ слушатель.“ Щастлива църква, членоветѣ на която чувствуватъ до себе си присѣствието на вечниятъ Богъ. Блаженъ пастирътъ, който не проповѣдва за хорска угода, но който чувствува че Богъ слуша, какъ ще изпълни той на амвона възложената му мисия—да кани души да търсятъ спасение.

Струва ми се.

Пасторъ Люсьоръ, когато билъ още младъ студентъ билъ запитанъ отъ единъ старъ лесничей: „Имате ли единъ живъ Спаситель?“ Малко смутенъ студента отговорилъ: „Да, струва ми се.“ „Помислете си малко,“ продължилъ лесничей, „Виесте сгоденъ, и азъ бихъ Ви попиталъ дали имате годеница; ще ми отговорите ли тогава „Струва ми се!“ Когато човѣкъ има жизнена връзка съ Спасителя, тогава той е съвършено сигуренъ.“

Това е важното. Спасителътъ ни ползва едва когато го преживѣемъ. Не трѣбва Той да бжде само Спатителъ но да бжде мой Спасителъ. Христианството е страдало отъ хора на които имъ „се струва“ че сж християни, а е вървѣло победно напредъ, когато е било изповѣдвано безъ страхъ въ аренитѣ.

СВЪТИЛНИКЪ

е единственото списание, което се старае да даде погледъ за скритата мъдростъ въ обикновеннитѣ нѣща на живота. Това хубаво начинание може да продължи обаче само, когато неговитѣ приятели, вербуватъ усилено за него и се постараятъ да го дадатъ на всѣки свой приятелъ. Срещу абонаментъ отъ 10 (десетъ) лева годишно, „Свѣтилникъ“ ще Ви споможда вътки месецъ. Запишете поне единъ абонатъ за „Свѣтилникъ“ Абонаменти и помощи за „Свѣтилникъ“ да се пращатъ на адресъ: П-ръ Г. Сивриевъ—А. Василевъ 6—Варна.

Разпятие.

На едно опасно мѣсто въ алпите единъ туристъ видѣлъ поставено едно разпятие. Докато на други мѣста били поставени разни символи и религиозни картини, на най-опасното мѣсто имало разпятие. Запитанъ, водача отговорилъ: „Да, господине. Това мѣсто е най-опасното и ако тукъ самъ нашиятъ Господъ Исусъ не бди, мнозина не биха се върнали въ къщи.“ — Нѣма ли и въ нашия животъ часове и положения въ които само Исусъ може да помогне? Не трѣбва ли той да бже водача презъ опасноститѣ на живота?

Посока на живота можемъ да държимъ само тогава, когато нашето кормило се управлява отъ една стоманена воля — отъ силата на живата вѣра — отъ издръжливостта на искренната молитва.

За да стане племето народъ, необходимо е то да има религия, законъ и история.

Хора и вода.

Стара истина е че застоялата вода е мръсна и мирише на гнило. Рекитѣ и потоцитѣ обаче сж толкова по-бистри, колкото по-скоро се движатъ. Не е ли така и съ хората? Дейни и подвижни хора сж винаги най-добритѣ и най-чиститѣ.

Библията не е предание, не е легенда, не е митъ, нито пъкъ е литература на единъ отминалъ народъ — тя е откровение.

Библията е най-интересната, най-ценната и най-евтината книга. Достави си я отъ магазина на Брит. Библейско Д-во, ул. Царь Симеонъ № 24, Варна.

Печатница „Изпрѣвъ“ — Варна

ЯНКО Л. ЗАНТОПУЛОВЪ

единъ отъ първитѣ вдъхновители и щедри дарители на нашето списание са пресели въ вечността на 9 септемврий 5 часа сл. пладне. Той отмина отъ тоя свѣтъ въ единъ свѣтъ на свѣтлина и радостъ. Спомена за него е споменъ за единъ дѣненъ християнинъ, както като членъ на църквата, така и въ частниятъ си животъ. Той отмина съ надежда въ Спасителя си.

Съкровища въ прахъ.

Четохъ нѣкъде че лондонскитѣ метачи въ продължение на една година въ прахъ на лондонскитѣ улици намѣрили 101,905 златни сребърни и медни монети, 2688 банкноти, чекове за 38,900 лири, жемъ лѣзопжтни акции за 100,000 лири, 7 скъпи часовника, 212 пръстена, 134 брошкы и 618 гривни. Подобни нѣща сж намирали метачитѣ на голѣмитѣ градове като Парижъ, Берлинъ, Римъ и пр. Ко обаче търси загубенитѣ хора въ градовете и селото? Кой познава цената имъ въ свѣтлината на вечността? Христосъ дойде да потърси изгубеното въ прахъ на живота. Колко хора изгубватъ духовното си равновесие, куража си, вѣрата си, упованието и надеждата си за себе си, поради нашето нехайство и нещата небрежностъ?

ВЪ ЕВАНГЕЛСКАТА ЦЪРКВА

Драгоманъ 4

има следнитѣ служби:

Недѣля 10 ч. сутр.

Богослужение съ проповѣдь

11 часа — Недѣлно училище
8 ч. веч. Богослужение съ проповѣдь
Четвъртъкъ 8 ч. вечерта

Молитвено събрание

Входъ свободенъ.

Отг. редакторъ: П-ръ Г. Д. Сивриевъ
ул. „Ал. Василевъ“ 6.